

עין משפט
נר מצוה

ק:

במי שסידרו הקוף. הא דלמרינן צפוף לולב וערבה (סוכה דף ג.) דלא היה ממלא צמקודשת משום פסול לניה ולא למרינן דנעשה כמי שמלאהו הקוף שאני התם דלא צעי כהן בצגדי הכונה צמילוי: (ט) **שני ימים** טובים שׁי **ראש השנה** קודם **לשבת נאפה**

ברביעי ונאכל **לשבת שניה** לאחד עשר. ואי קשאי שנים עשר ניניהו דהא אין נאכלות עד מואלי שבת דנאזותא שבת הוי יום הכפורים הא לא קשאי דלענין אכילת קדשים לילה הולכת אחר היום שעצר כדאמר בנזומי ואת זנו (חולין דף פג.) הילכך מיקרי אחד עשר כך פירש צקונטרס ונראה דלא קשאי מידי דלש כנאו **עדים** הם הממנה ולמעלה דנוהגין אותו היום קודש ולמחר קודש (ר"ה דף ל:.) יום שני עיקר ומנינן מיניה יוה"כ ויחול אחר השבת ודנוהגין אותו היום קודש חומרא צעלמא דלא לחלולו ביה לשנה הבאה ואם קודש מנחה כנאו עדים לא עדיין אלא מד יומא וממחרו דהוא ערצ שבת חול א"פ כעבר אפיו לחם הפנים מערב יו"ט חורין ועושין אחרים לקיים לחם חוס כמו שנוכל יותר ורלאשון נאכל בפדיון ואע"פ דלאמר בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קה.) כל הראוי למונח אינו יולא מידי מונח לעולם היכא דאיכא תקנה לא אחר משום לחם חוס ביום הלקחו כדלמרי' בפרק המכלת (לעיל דף מז.) גבי שני כששים ששחטן על ארצב חלות ומודה בשבתא על שמונים חלות ומיהו קשה היכי חייל יום הכפורים כאחד בשבת הא משמע בפרק החליל (סוכה דף נד:) דלא מיקלט כאחד בשבת אלץ אחרים שעושין לעולם אחד מלא ואחד עשר ומשנה זו שניה צפ"צ דערסין (דף ס:) וקמי רישא אין פוחטין ^ו מששה חדשים המעוברין בשנה ולא נראה לעצר יותר על שמה ומשעמי הסם דלמלא דלא כאחרים: **ואינן** דוחה את יום צום. בפרק אלו עוזרין (פסחים דף מז.) פריך מהכא דשמי הלחם למאן דאמר מדלאורייתא זכרי שבת נעשין ציו"ט (ס) דהכל קמתי ואפילו דיו"ט ציו"ט לא עזדי ומשני שאני התם דאמר קרנא לכס ולא לגזזה ולרשצ"ג דאמר משום ר"ש ען הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום זום מאל"ל ס"ל כאזנא שאול ומוחק שס צקונטרס יום זום (משמע) [משום] דלא שייך יום זום גבי שמי הלחם ובחנם מחקו דמילתא דרשצ"ג מיתניא בחר הך תרמי צבי דשמי הלחם ונקט יום זום משום לחם הפנים: **הדרן עלך שתי הלחם**

המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי יש להם פדיון משקדשו בכלי אין להם פדיון והעוצים והלבונה וכלי שרת ^א משנטמאו אין להן פדיון שלא נאמר ^ו פדיון אלא בבהמה: **גב' אמר** שמואל ואפילו הן טהורין נפדין מאי טעמא כמה דלא קדשי בכלי קדושת דמים ניניהו וקדושת דמים נפדין והא נטמאו תנן הוא הדין דאע"ג דלא נטמאו ואידי דהא בעי מיתנא סיפא משקדשו בכלי אין להן פדיון ^ו דאפילו נטמאו נמי לא תנא נמי רישא שנטמאו ^א עד שלא קדשו בכלי (ס) ^א פשיטא קדושת הגוף ניניהו איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ובעל מום איקרי טמא טמא נמי כבעל מום דמי ^א ואע"ג דקדוש קדושת הגוף כי נפיל ביה מום כיפריק הני נמי ליפריק במשמע לן דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא לבעל מום דמובלי

המנחות והנסכים שננטמאו. צגמרר פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות.** בשקדם הקדישן למומן מיירי אכל קדם מומן להקדישן נפדין כדמניא כחוספתא וצפרק צמרל דתמורה (דף ג.) דמני לוי הכל היו ככלל העממה והערבה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן מני לוי צמתימיה אפילו חיה ואפילו עופות: **ובל"י שרת.** לרבי נחמיה דלמחר פרק הנהנה (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מצידין לדי מעילה הוא עצמו לא כל סכן ינחא דאין להס פדיון ואשכחן לרצנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וצגמרר משמע נמי דהוי דרבנן צעלמא דמפרש כלי שרת ולצונה משום דלא שכימי: **אע"ג**

<div></div>	<div>המנחות והנסכים שננטמאו. צגמרר פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: העופות. בשקדם הקדישן למומן מיירי אכל קדם מומן להקדישן נפדין כדמניא כחוספתא וצפרק צמרל דתמורה (דף ג.) דמני לוי הכל היו ככלל העממה והערבה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן מני לוי צמתימיה אפילו חיה ואפילו עופות: ובל"י שרת. לרבי נחמיה דלמחר פרק הנהנה (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מצידין לדי מעילה הוא עצמו לא כל סכן ינחא דאין להס פדיון ואשכחן לרצנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וצגמרר משמע נמי דהוי דרבנן צעלמא דמפרש כלי שרת ולצונה משום דלא שכימי: אע"ג</div>
<div></div>	<div>ממתימא אהדי ומלתימא הכי, קסבר מנא דלכזה דר' אבין לילה לא הוי חסרון וזמן הואיל ויהיה רחויא ליקדש בכלי שרת שחית הלכך כלי שרת מקדשין קומקום בלילה (יומא כט.) הא ימימי מחוסרי זמן. דבר שאין זמנו היום עד מחר והכי הוא מחוסר זמן ויום שלם הוי חסרון זמן וכ"ש זה שאלו זמנו לקדש עד יום השבת (שם.) לילה אין מחוסר זמן. אין חסרון זמן כמי שהניע לילי לקריבי קרבנותיו מחר. הלך מחויי הוא בקרבן אלף שהלילה מעכבו מלהביא (תרגום ס.) עד כאן משוחר קודם</div>
<div></div>	<div>בי מטי ליליא רבי שימשי. דלילי שנת שזיא רחאי לקדם מחר מקדש על השלחן, דקאמרת לילה אין מחוסר זמן ומיפקל משום סדור לילה ולשחרית נפקל בלילה (יומא כט.) בי שימשי. ליל שבת קרי בי שימשי בכל דוכמא משני שני השמשות שנת מלך ומימי והיכרן לאסורי בכתה מקומות (שבת פז.) ערב שבת, ונראה בעיני לפי שני השמשות שלו שגור צפי כל והכל תיחידים אליו לגמור מלחמתן עד שלא תחשך קרו ליה בי שימשי (תבובות קז.) ועיי' תענית כה.) בשקדם וסילק. סתור לחשיכה ערב שבת שלא במצותו. בחסרון זמן נעשיה כמי שסדרו הקוף. אלף מדעמו שזיר נפדר קורט ליל שבת על השלחן בשעה שהוא מחוסר זמן, דלא דמי לקומן שנקמן בלילה ולחם שנפדר בליל שבת דלאו מחוסר זמן הוא קדוש ליפסל וצאמניו זמנו אין השלחן מקדשו עד שיקלעמן ממנו ויחזור ויפדרו (דוחא כט.) שתי הלחם אין נאכלין פחות משותים. ליום שני לאשייתן ורלא יותר על שלשה. ליום שלם לאשייתן נאכלין ומו לא כפל דמי יו"ט שני על עזרת להיות כחזק בשבת נאפות בערב שבת שאין אשייתן דוחה לא שבת ולא יו"ט ונאכלות ציו"ט לאחר חנומטן דמיוני ליום שלשי ובסתל עזרת כחזק משאר ימי שבת נאפות ערב יו"ט ונאכלות ציו"ט שאז שני לאשייתן (שוכין ח.) לחם הפנים. כל שבת שבת אין נאכל פחות מחוששה. ליום משני לאשייתן נאפה מערב שבת. וז. מסדיין איתן לחמר ולשבת הבאה מתקנים אותן. היא חזק נאכל לשבת הבאה ליום משני לאשייתן חל חז"ש להיות ערב שבת. ולא היו יכולין לאפות דבר שלא לצורך יו"ט ואפאהו מערב יו"ט שאז משני בשבת נאכל לשניה דהיטי נעשרה שני יו"ט ר"ה. מלא בתמישי ושיש. ביום שגזא עדים מן התמנה ומלמעלה דמנן (ר"ה דף ג.) סוכים אותו היום קודש ולמחר קודש, נאפה ברביעי בשבת ונאכל בשבת שנים לאחד עשר והיה שבת לאו יום זום הוי, דכסחי בלוי עדים לאחר המנחה היו עושים אלול מעובר ומזון מיום שני כדלמרינן שלא היו מקלינן את העדים לקדש בי זום אלא"כ בלוי קודש המנחה, וא"כ הוי יום זום ממי אלול לא לאחר דהוי נאכל ליום ולילה, ובקודשם לילה הולכת אחר היום, ושני ימים טובים של ר"ה דוקא דנקט, דממן לחם הפנים לא היו שני ימים טובים של בלית שאניו דרוחה. בלפשייתן (פסחים פז.) חז. לא תימא מדאורייתא מיהווא חזור. דלד"י משמע כל דלד"י פליגי מיום ומצות שמוא ישיהו. עד המועד שיפא לו בשר מניו כרגל ושמה כשיבא המועד יאכלו לו אותם ומלאה מחלה נדרו מדאורייתא נמי. כיפרה ליה דלשוק דכי מתיי' לוי דומיא דחונמסן קאמר עולות היותם מלגמיה וזמן קבוע כרגל מתימא דהא שתי הלחם. דעגרת דחזות היום מן ואין קלאין לאל קודש לכן דלגור כזי שמה ישיה הואיל ויכול לאפותן מערב יו"ט אמור רבנן במסכת מנחות (דף נט:) דאין דוחין לא שבת וכי בלפשייתן, דלאו דומיא דמגיניה הוא שומן שחיתוס קבוע כרגל ואיני יכול להקדים ולחלח (ביצה ג.) נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט. הואיל ואין זמנו היום כלי דלא אין קריבי, ואפי' ששים, וכ"ש עולות דיכול להביאן לאחר זמן (שם.) הדרן עלך שתי הלחם</div>

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

כי מטי ליליא דבי שימשי. של שבת ראשונה ליקדוש דהא אמרת לילה אין מחוסר זמן וליפסול ^אכליל ^א שני ושל שבת שנין בלילה שהרי עומד שם שמונה ימים שלימים: **בשקדם וסילקו.** קודם צין השמשות של שבת ראשונה וסידר למחר: **אלא כמאוסו.** דסידרו צעזרו מחוסר זמן: **נעשה כמי**

ספידרו הקוף. ואין שולחן מקדשו אפילו צומנו ככל קומן כמאוסו חשיבא ליה דלילה אין מחוסר זמן: **מתני' לא פחות.** משני ימים משנאפו: **לג'.** שאפאוס צערב שבת שאין אשייתן דוחה לא שבת ולא יו"ט: **לפעשה.** לשבת שניה: **נאכלות לעשרה.** שנאפה בתמישי בשבת: **שני ימים טובים של ר"ה.** קודם לשבת לשבת שבת הוי יום הכפורים הא לא שניה לאחד עשר. ואי קשאי ציו"ט ניניהו דהא אין נאכלות עד מואלי שבת דלאומי שבת הוי יום הכפורים הא לא קשאי דלענין אכילת קדשים לילה הולך אחר היום שעצר כדלמחר בנזומי ואת זנו (חולין דף פג.) הילכך מיתמקרי ציו"ט ^א ואין דוחה. אפשייתן: **אם יום זום.** חל ליום הכפורים צערב שבת ^א אין לחם הפנים נאפה צו: **גב' לדברי האומר.** בתמסכת בליה (דף יט.) ממלוקת: **א) שמה יספא.** קרבנות כל השנה שיהא נזכר ועוד שכל יקריבם עד הרגל ונמלא מכיזן ומממין ^ב מלאכה עד המועד ועוד שמה יעצור צבל תלחר: **וילכא י"א) שמה יספא.** שהרי אין יכול להקריבם אלא בי ציום:

הדרן עלך שתי הלחם המנחות והנסכים. עד שלא קדשו בכלי. לא קדשו

קדושת הגוף אלף קדושת דמים שזרינן לפדותן והדמים קדושים: **ד' והעופות והעצים והלבונה וכלי שרת** ^א משנטמאו אין להם פדיון ^א שרם שנעטמו אין להם פדיון ^א **אלא נאמר פדיון.** בקדושת הגוף אלף צבהמה צעלת מוט כדמפרש צגמרר: **גב' ואפילו (ו) טהורים נפדין.** מנחות ונסכים: **בעל מום איקרי טמא.** מפרש לקמן [קה.]. דמכלי

קדושת הגוף ניניהו איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ובעל מום איקרי טמא טמא נמי כבעל מום דמי ^א ואע"ג דקדוש קדושת הגוף כי נפיל ביה מום כיפריק הני נמי ליפריק במשמע לן דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא לבעל מום דמובלי

המנחות והנסכים שננטמאו. צגמרר פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות.** בשקדם הקדישן למומן מיירי אכל קדם מומן להקדישן נפדין כדמניא כחוספתא וצפרק צמרל דתמורה (דף ג.) דמני לוי הכל היו ככלל העממה והערבה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן מני לוי צמתימיה אפילו חיה ואפילו עופות: **ובל"י שרת.** לרבי נחמיה דלמחר פרק הנהנה (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מצידין לדי מעילה הוא עצמו לא כל סכן ינחא דאין להס פדיון ואשכחן לרצנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וצגמרר משמע נמי דהוי דרבנן צעלמא דמפרש כלי שרת ולצונה משום דלא שכימי: **אע"ג**

המנחות והנסכים שננטמאו. צגמרר פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות.** בשקדם הקדישן למומן מיירי אכל קדם מומן להקדישן נפדין כדמניא כחוספתא וצפרק צמרל דתמורה (דף ג.) דמני לוי הכל היו ככלל העממה והערבה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן מני לוי צמתימיה אפילו חיה ואפילו עופות: **ובל"י שרת.** לרבי נחמיה דלמחר פרק הנהנה (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מצידין לדי מעילה הוא עצמו לא כל סכן ינחא דאין להס פדיון ואשכחן לרצנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וצגמרר משמע נמי דהוי דרבנן צעלמא דמפרש כלי שרת ולצונה משום דלא שכימי: **אע"ג**

<div></div>	<div>ממתימא אהדי ומלתימא הכי, קסבר מנא דלכזה דר' אבין לילה לא הוי חסרון וזמן הואיל ויהיה רחויא ליקדש בכלי שרת שחית הלכך כלי שרת מקדשין קומקום בלילה (יומא כט.) הא ימימי מחוסרי זמן. דבר שאין זמנו היום עד מחר והכי הוא מחוסר זמן ויום שלם הוי חסרון זמן וכ"ש זה שאלו זמנו לקדש עד יום השבת (שם.) לילה אין מחוסר זמן. אין חסרון זמן כמי שהניע לילי לקריבי קרבנותיו מחר. הלך מחויי הוא בקרבן אלף שהלילה מעכבו מלהביא (תרגום ס.) עד כאן משוחר קודם</div>
<div></div>	<div>בי מטי ליליא רבי שימשי. דלילי שנת שזיא רחאי לקדם מחר מקדש על השלחן, דקאמרת לילה אין מחוסר זמן ומיפקל משום סדור לילה ולשחרית נפקל בלילה (יומא כט.) בי שימשי. ליל שבת קרי בי שימשי בכל דוכמא משני שני השמשות שנת מלך ומימי והיכרן לאסורי בכתה מקומות (שבת פז.) ערב שבת, ונראה בעיני לפי שני השמשות שלו שגור צפי כל והכל תיחידים אליו לגמור מלחמתן עד שלא תחשך קרו ליה בי שימשי (תבובות קז.) ועיי' תענית כה.) בשקדם וסילק. סתור לחשיכה ערב שבת שלא במצותו. בחסרון זמן נעשיה כמי שסדרו הקוף. אלף מדעמו שזיר נפדר קורט ליל שבת על השלחן בשעה שהוא מחוסר זמן, דלא דמי לקומן שנקמן בלילה ולחם שנפדר בליל שבת דלאו מחוסר זמן הוא קדוש ליפסל וצאמניו זמנו אין השלחן מקדשו עד שיקלעמן ממנו ויחזור ויפדרו (דוחא כט.) שתי הלחם אין נאכלין פחות משותים. ליום שני לאשייתן ורלא יותר על שלשה. ליום שלם לאשייתן נאכלין ומו לא כפל דמי יו"ט שני על עזרת להיות כחזק בשבת נאפות בערב שבת שאין אשייתן דוחה לא שבת ולא יו"ט ונאכלות ציו"ט לאחר חנומטן דמיוני ליום שלשי ובסתל עזרת כחזק משאר ימי שבת נאפות ערב יו"ט ונאכלות ציו"ט שאז שני לאשייתן (שוכין ח.) לחם הפנים. כל שבת שבת אין נאכל פחות מחוששה. ליום משני לאשייתן נאפה מערב שבת. וז. מסדיין איתן לחמר ולשבת הבאה מתקנים אותן. היא חזק נאכל לשבת הבאה ליום משני לאשייתן חל חז"ש להיות ערב שבת. ולא היו יכולין לאפות דבר שלא לצורך יו"ט ואפאהו מערב יו"ט שאז משני בשבת נאכל לשניה דהיטי נעשרה שני יו"ט ר"ה. מלא בתמישי ושיש. ביום שגזא עדים מן התמנה ומלמעלה דמנן (ר"ה דף ג.) סוכים אותו היום קודש ולמחר קודש, נאפה ברביעי בשבת ונאכל בשבת שנים לאחד עשר והיה שבת לאו יום זום הוי, דכסחי בלוי עדים לאחר המנחה היו עושים אלול מעובר ומזון מיום שני כדלמרינן שלא היו מקלינן את העדים לקדש בי זום אלא"כ בלוי קודש המנחה, וא"כ הוי יום זום ממי אלול לא לאחר דהוי נאכל ליום ולילה, ובקודשם לילה הולכת אחר היום, ושני ימים טובים של ר"ה דוקא דנקט, דממן לחם הפנים לא היו שני ימים טובים של בלית שאניו דרוחה. בלפשייתן (פסחים פז.) חז. לא תימא מדאורייתא מיהווא חזור. דלד"י משמע כל דלד"י פליגי מיום ומצות שמוא ישיהו. עד המועד שיפא לו בשר מניו כרגל ושמה כשיבא המועד יאכלו לו אותם ומלאה מחלה נדרו מדאורייתא נמי. כיפרה ליה דלשוק דכי מתיי' לוי דומיא דחונמסן קאמר עולות היותם מלגמיה וזמן קבוע כרגל מתימא דהא שתי הלחם. דעגרת דחזות היום מן ואין קלאין לאל קודש לכן דלגור כזי שמה ישיה הואיל ויכול לאפותן מערב יו"ט אמור רבנן במסכת מנחות (דף נט:) דאין דוחין לא שבת וכי בלפשייתן, דלאו דומיא דמגיניה הוא שומן שחיתוס קבוע כרגל ואיני יכול להקדים ולחלח (ביצה ג.) נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט. הואיל ואין זמנו היום כלי דלא אין קריבי, ואפי' ששים, וכ"ש עולות דיכול להביאן לאחר זמן (שם.) הדרן עלך שתי הלחם</div>

מסורת הש"ס

<div></div>	<div>ערסין ח: פסחים מז. (א) [ערסין ח. פסחים מז. ע"ש:] (ג) גי צ"ק. (ד) וצבצבה כ: דאמא דר הולא, (ה) גי צ"ק צ"ל משקדשו בכלי אין להס פדיון פשיטא כי עי' תויר"ט, (ו) בליל שני משום סדור לילה ולשחרית נפקל בלילה שהרי עומד שם בשעה כי צ"ל צ"ק. (ז) צ"ל ברביעי. צ"ק. (ח) צ"ל ולכא למימר. צ"ק. (ט) עיין שר"ק, (י) מלרענא חדשים כפ"ר. צ"ק. (כ) צ"ל ובהא קמני כ"י. צ"ק.</div>
<div></div>	<div>הגהות הב"ח</div>

<div></div>	<div>(א) בבשנת לחם הפנים אין נאכל (פחות: (ב) נב' עד שאל קדשו בכלי הוא נמי פשיטא: (ג) רש"י ד"ה שלא שפירא: (ד) ד"ה ואפי' הן טהורין:</div>
---------------------------------------	---

<div></div>	<div>מוסף רש"י</div>
---------------------------------------	-----------------------------

<div></div>	<div>המשך משוחר קודם כל המסיק את רגליו טעון טבילה. נקבים העגולים, ולשון מיטק מן אילן מקדש על הארץ (מיר דף נד:) לפי שהלכך לנקבים גדולים טעם על דכריו מכסה את גופו ואת רגליו, וכן בשאול מתיי (שמואל ב' כד) וזם מערה ויבא שאלל הנסך את רגליו קדושת ידים ורגליו, מן הכיור (שם.) לא זו בלבד, אלא זמן לבדו ששטק בלילה תלמי שיקף אלא אף מליקת העוף וקמציאת המנחה בלילה תשרף. דגמרי לכו משחטה, דמליקת טעף וקמציאת מנחה נמקושים שחיתס הנזהס הס (יומא כט.) הא חגי להא ויהוא אמר לה. הוא מיה לא נאכל מנמנמא ויהא אמר לה האי מירמי מדעמו כלי שרת מקדשין שלא בזמנן. והקומן טעון ממן כלי וכלן שקדסן הקומן בכלי לשם קומן לזיו חזור להיות טעל כמנחה אלף נקמתי, ועל כרחיה מחלש שזר קרוי קומן איתן הוי שרייט כל הקרב ביום. כגון מנחות ולסנתו והסם והקומות קדושי. בכלי שרת ציוס ויקדש קדושת טעף בלילה. כגון מנחת נסכים דלמחר מר (מנחות מד:) ומתמסח ותפסיסה אפילו בלילה קדוש בלילה. קדוש בכלי שרת קדושת טעף אף נמנו שרת בלילה בלילה לא. אינו קדוש ליקרב. להיות כשר ליקרב, אלל קדוש להיות מוכשר כלאות קדושה ליפסל כמנוול אין ומתמסח כפריים אף נעט עד וציולא אף ילא, וצוניה אף לן. וזו היא נפסלת בלית דקרי"ל צומסין (דף פז.) עמוד השער עושה ליה, ותפסלת קמעת לילה שאינה שחרת עוד לעגלה (יומא כט.) ליקדוש וליפסל. כיון דלגי שרת מקדשין אלף מומט ליפסל, ויקדש השלחן את הלחם מחלח בשבת ליפסול בנפידיו אלף מומט (שם.) ואבהו דרי' אבין. דמזויה ליה מתיי' לכו משחטה דלמחר. אמר דיעבא דלחיתוס, אלף מנמנמא תנא וצריכן אט ליכס דלא לקדש</div>
---------------------------------------	--

<div></div>	<div>המנחות והנסכים שננטמאו. צגמרר פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: העופות. בשקדם הקדישן למומן מיירי אכל קדם מומן להקדישן נפדין כדמניא כחוספתא וצפרק צמרל דתמורה (דף ג.) דמני לוי הכל היו ככלל העממה והערבה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן מני לוי צמתימיה אפילו חיה ואפילו עופות: ובל"י שרת. לרבי נחמיה דלמחר פרק הנהנה (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מצידין לדי מעילה הוא עצמו לא כל סכן ינחא דאין להס פדיון ואשכחן לרצנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין וצגמרר משמע נמי דהוי דרבנן צעלמא דמפרש כלי שרת ולצונה משום דלא שכימי: אע"ג</div>
<div></div>	<div>ממתימא אהדי ומלתימא הכי, קסבר מנא דלכזה דר' אבין לילה לא הוי חסרון וזמן הואיל ויהיה רחויא ליקדש בכלי שרת שחית הלכך כלי שרת מקדשין קומקום בלילה (יומא כט.) הא ימימי מחוסרי זמן. דבר שאין זמנו היום עד מחר והכי הוא מחוסר זמן ויום שלם הוי חסרון זמן וכ"ש זה שאלו זמנו לקדש עד יום השבת (שם.) לילה אין מחוסר זמן. אין חסרון זמן כמי שהניע לילי לקריבי קרבנותיו מחר. הלך מחויי הוא בקרבן אלף שהלילה מעכבו מלהביא (תרגום ס.) עד כאן משוחר קודם</div>
<div></div>	<div>בי מטי ליליא רבי שימשי. דלילי שנת שזיא רחאי לקדם מחר מקדש על השלחן, דקאמרת לילה אין מחוסר זמן ומיפקל משום סדור לילה ולשחרית נפקל בלילה (יומא כט.) בי שימשי. ליל שבת קרי בי שימשי בכל דוכמא משני שני השמשות שנת מלך ומימי והיכרן לאסורי בכתה מקומות (שבת פז.) ערב שבת, ונראה בעיני לפי שני השמשות שלו שגור צפי כל והכל תיחידים אליו לגמור מלחמתן עד שלא תחשך קרו ליה בי שימשי (תבובות קז.) ועיי' תענית כה.) בשקדם וסילק. סתור לחשיכה ערב שבת שלא במצותו. בחסרון זמן נעשיה כמי שסדרו הקוף. אלף מדעמו שזיר נפדר קורט ליל שבת על השלחן בשעה שהוא מחוסר זמן, דלא דמי לקומן שנקמן בלילה ולחם שנפדר בליל שבת דלאו מחוסר זמן הוא קדוש ליפסל וצאמניו זמנו אין השלחן מקדשו עד שיקלעמן ממנו ויחזור ויפדרו (דוחא כט.) שתי הלחם אין נאכלין פחות משותים. ליום שני לאשייתן ורלא יותר על שלשה. ליום שלם לאשייתן נאכלין ומו לא כפל דמי יו"ט שני על עזרת להיות כחזק בשבת נאפות בערב שבת שאין אשייתן דוחה לא שבת ולא יו"ט ונאכלות ציו"ט לאחר חנומטן דמיוני ליום שלשי ובסתל עזרת כחזק משאר ימי שבת נאפות ערב יו"ט ונאכלות ציו"ט שאז שני לאשייתן (שוכין ח.) לחם הפנים. כל שבת שבת אין נאכל פחות מחוששה. ליום משני לאשייתן נאפה מערב שבת. וז. מסדיין איתן לחמר ולשבת הבאה מתקנים אותן. היא חזק נאכל לשבת הבאה ליום משני לאשייתן חל חז"ש להיות ערב שבת. ולא היו יכולין לאפות דבר שלא לצורך יו"ט ואפאהו מערב יו"ט שאז משני בשבת נאכל לשניה דהיטי נעשרה שני יו"ט ר"ה. מלא בתמישי ושיש. ביום שגזא עדים מן התמנה ומלמעלה דמנן (ר"ה דף ג.) סוכים אותו היום קודש ולמחר קודש, נאפה ברביעי בשבת ונאכל בשבת שנים לאחד עשר והיה שבת לאו יום זום הוי, דכסחי בלוי עדים לאחר המנחה היו עושים אלול מעובר ומזון מיום שני כדלמרינן שלא היו מקלינן את העדים לקדש בי זום אלא"כ בלוי קודש המנחה, וא"כ הוי יום זום ממי אלול לא לאחר דהוי נאכל ליום ולילה, ובקודשם לילה הולכת אחר היום, ושני ימים טובים של ר"ה דוקא דנקט, דממן לחם הפנים לא היו שני ימים טובים של בלית שאניו דרוחה. בלפשייתן (פסחים פז.) חז. לא תימא מדאורייתא מיהווא חזור. דלד"י משמע כל דלד"י פליגי מיום ומצות שמוא ישיהו. עד המועד שיפא לו בשר מניו כרגל ושמה כשיבא המועד יאכלו לו אותם ומלאה מחלה נדרו מדאורייתא נמי. כיפרה ליה דלשוק דכי מתיי' לוי דומיא דחונמסן קאמר עולות היותם מלגמיה וזמן קבוע כרגל מתימא דהא שתי הלחם. דעגרת דחזות היום מן ואין קלאין לאל קודש לכן דלגור כזי שמה ישיה הואיל ויכול לאפותן מערב יו"ט אמור רבנן במסכת מנחות (דף נט:) דאין דוחין לא שבת וכי בלפשייתן, דלאו דומיא דמגיניה הוא שומן שחיתוס קבוע כרגל ואיני יכול להקדים ולחלח (ביצה ג.) נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט. הואיל ואין זמנו היום כלי דלא אין קריבי, ואפי' ששים, וכ"ש עולות דיכול להביאן לאחר זמן (שם.) הדרן עלך שתי הלחם</div>